

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/254/2019
Identifikačné číslo spisu: 3615201014
Dátum vydania rozhodnutia: 27.05.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Lalík
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:3615201014.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu A. Ž., bývajúceho v Z., L. XXX/XX, zastúpeného JUDr. Máriou Gbelskou, advokátkou so sídlom v Bánovciach nad Bebravou, Jesenského 70/2, proti žalovanej C. Ž., bývajúcej v Z., K.D. F. XXXX/XX, zastúpenej JUDr. Dášou Hitkovou Válochovou, advokátkou so sídlom v Partizánskom, R. Jašíka 158/8, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, vedenom na Okresnom súde Partizánske pod sp. zn. 3 C 126/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 20. júna 2019 sp. zn. 4 Co 65/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Partizánske (ďalej len „súd prvej inštancie“) v poradí druhým rozsudkom z 27. septembra 2018 č. k. 3 C 126/2015-727 určil, že do bezpodielového spoluvlastníctva manželov patrí: 1/ zostatok na bankovom účte Sporožiro Senior, č. účtu XXXXXXXXXXX/XXXX vedenom v S. S.E., W.. S.. v sume 611,64 eura, 2/ zostatok na vkladnej knižke č. XXXXXXXXXXX/XXXX vedenom Sporožiro Kapitál, vedenom v S. S., W. S.. v sume 206,17 eura, 3/ zostatok na zmluve o stavebnom sporení č. XXXXXXXXXXX/XXXX vedenom v Z. S. S., W. S.. v sume 1 599,21 eura, 4/ suma vo výške 23 500 eur zodpovedajúca kúpnej cene za predaj spoločného bytu č. XX, nachádzajúceho sa na 2. poschodí bytového domu s. č. XXXX, zapísaného na LV č. XXXX. Bezpodielové spoluvlastníctvo manželov vyporiadal tak, že do výlučného vlastníctva žalovanej prikázal veci pod bodom 1/ až 3/ v hodnote 2 417,02 eura a do výlučného vlastníctva žalobcu prikázal veci pod bodom 4/ v hodnote 23 500 eur. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej na vyrovnanie jej podielu sumu 10 541,49 eura v lehote 60 dní od právoplatnosti rozsudku. Štátu náhradu trov konania nepriznal. Vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

V odôvodnení poukázal na výsledky vykonaného dokazovania, stanovisko odvolacieho súdu, ktorým bol viazaný, doplnené dokazovanie, citoval ustanovenia § 143, § 148 ods. 1, § 149 ods. 3 Občianskeho zákonníka a uviedol, že na základe vykonaného dokazovania určil, že do BSM patrí zostatok na

bankovom účte Sporožiro senior, č. účtu XXXXXXXXXXX/XXXX vedenom v S. S., W.. S.. v sume 611,64 eura, zostatok na vkladnej knižke č. XXXXXXXXXXX/XXXX Sporožiro Kapitál vedenom v S. S., W.. S.. v sume 206,17 eura, zostatok na zmluve o stavebnom sporení č. XXXXXXXXXXX/XXXX, vedenom v Z. S. S., W.. S.. v sume 1 599,21 eura, suma vo výške 23 500 eura zodpovedajúca kúpnej cene za predaj spoločného bytu č. XX, nachádzajúceho sa na 2. poschodí bytového domu s. č. XXXX, zapísaného na LV č. XXXX. V spore neboli sporné skutkové okolnosti týkajúce sa zostatku na účte č. XXXXXXXXXXX/XXXX vedenom v S. S., W.. S.. v sume 611,64 eura, zostatku na vkladnej knižke č. XXXXXXXXXXX/XXXX, Sporožiro Kapitál vedenom v S. S., W.. S.. v sume 206,17 eura a zostatku na zmluve o stavebnom sporení č. XXXXXXXXXXX/XXXX vedenom v Z. S. S., W.. S.. v sume 1 599,21 eura. Pokiaľ ide o zostatok zo stavebného sporenia vo výške 4 504,07 eura, tento nezaradil do BSM, lebo mal preukázané, že finančné prostriedky boli dňa 31. marca 2012 presunuté na účet žalovanej a následne boli spotrebované na investíciu do spoločného bytu počas trvania manželstva. Vo vzťahu k platbám žalovanej z jej účtu mal preukázané, že tento účet využívali obe dcéry žalovanej a vykonávali platby, o čom svedčali aj poznámky pri jednotlivých platbách, a preto ich nezahrnul do masy BSM. V súvislosti s výbermi z vkladnej knižky č. XXXXXXXXXXX/XXXX vo výške 5 000 eur konštatoval, že tieto finančné prostriedky boli majetkom matky žalovanej C. Š., a preto nepatria do masy BSM strán sporu. Vo vzťahu k sume 5 816,29 eura z vkladnej knižky č. XXXXXXXXXXX/XXXX, súd prvej inštancie uviedol, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že uvedená suma nepatrí do masy BSM, je majetkom G. Š., matky žalovanej.

Vo vzťahu k úverom č. Q. zo dňa 9. apríla 2013 a č. XXXXXX zo dňa 10. marca 2010 konštatoval, že časť finančných prostriedkov bola použitá na splatenie skorších dlhov žalobcom a časť použil na vlastnú osobnú potrebu (podnikanie, živobytie), preto ich nezahrnul do BSM, lebo neboli použité na spoločnú domácnosť a slúžili len na súkromné účely žalobcovi. V súvislosti s kúpnu cenou za spoločný byt vo výške 23 500 eur uviedol, že táto suma bola prevedená na účet žalobcu a neskôr preukázateľne nedošlo k vzájomnému vyporiadaniu medzi stranami, preto súd prvej inštancie túto sumu zaradil do BSM.

Z masy BSM súd prvej inštancie určil do výlučného vlastníctva žalovanej položky 1/, 2/ a 3/ uvedené vo výroku rozhodnutia v celkovej výške 2 417,02 eura, disponuje s týmito zostatkami, ako aj ich žiadala určiť do jej výlučného vlastníctva. Do výlučného vlastníctva žalobcu určil kúpnu cenu získanú z predaja spoločného bytu č. XX nachádzajúceho sa na 2. poschodí bytového domu s. č. XXXX zapísaného na LV č. XXXX vo výške 23 500 eur.

V rámci vyporiadania zaniknutého BSM aplikujúc zásadu, že podiely manželov sú rovnaké v zmysle § 150 Občianskeho zákonníka určil, že celková výška BSM predstavuje sumu 25 917,02 eura, preto podiel každej zo strán by mal predstavovať 12 958,51 eura. Žalovaná rozhodnutím súdu získala len 2 417,02 eura, a preto na vyrovnanie podielov súd prvej inštancie zaviazal žalobcu zaplatiť jej rozdiel vo výške 10 541,49 eura v lehote 60 dní.

O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“).

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) na základe podaného odvolania žalobcom rozsudkom z 20. júna 2019 sp. zn. 4 Co 65/2019 rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Stotožnil sa so skutkovým i právnym záverom súdu prvej inštancie, ako aj s jeho odôvodnením. K uplatneným odvolacím námietkam uviedol, že ich nepovažoval za opodstatnené. Zostatok na vkladnej knižke č. XXXXXXXXXXX/XXXX vedený v S. S., W.. S.. v sume 5 816,29 eura nepatrí do masy BSM, lebo na základe vykonaného dokazovania bolo preukázané, že tieto finančné prostriedky patrili G. Š., ktorá sumu 4 519 eur použila na vlastné pohrebné poistenie, časť vložila na svoj druhý osobný účet a zvyšok použila na úhradu jej životných nákladov. Uvedené skutkové okolnosti boli potvrdené aj výpoveďou svedkyne A. Ž.. Odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie ohľadom výberov, vkladov a prevodov na účte žalovanej č. XXXXXXXXXXX/XXXX vedený v S. S., W.. S.. Poukázal na svedecké výpovede A. Ž., čestné prehlásenie W. Ž., ako aj výpisy z účtu s tým, že konštatoval, že s účtom okrem žalovanej disponovali aj dcéry strán sporu. Výbery realizované žalovanou aj podľa názoru odvolacieho súdu predstavovali bežnú správu majetku v rámci BSM. Za nedôvodnú považoval odvolací súd aj námietku týkajúcu sa nezahrnutia sumy 5 000 eur do masy BSM z titulu neoprávnených výberov z vkladnej knižky č. XXXXXXXXXXX/XXXX vedený v S. S., W.. S., lebo

uvedenú sumu vybrala žalovaná pre svoju potrebu, ktorý výber považoval za oprávnený vzhľadom k tomu, že strany sporu spolu nehospodárili a každý si hradil svoje potreby sám. Odvolací súd sa stotožnil aj s nezahrnutím sumy 4 505,07 eura zo stavebného sporenia č. účtu XXXXXXXXXXXX do masy BSM, ktoré finančné prostriedky boli prevedené na účet žalovanej č. XXXXXXXXXXX/XXXX vedený v S. S., W.. S.. dňa 30. marca 2012, ktoré žalovaná postupne spotrebovala na domácnosť a investície do bytu. Ďalej odvolací súd súhlasil aj s nezahrnutím do masy BSM, žalobcom požadovanej náhrady za zaplatenie úveru č. Q. z 9. apríla 2013, lebo bol použitý výlučne na refinancovanie troch úverov v ktorých bol dlžníkom len žalobca a jedného úveru, kde boli dlžníkmi obe strany sporu. Navyše suma 2 699,92 eura bola prevedená na účet žalobcu, ktorý ju použil pre vlastnú potrebu.

Zároveň poukázal aj na spoločný úver zo zmluvy o poskytnutí úveru „HypoPôžičke“ č. Q. z 12. marca 2010 poskytnutý vo výške 6 000 eur oboj stranám sporu s tým, že bol spotrebovaný výlučne žalobcom. Podotkol, že z úverov neboli kúpené žiadne veci, ktoré by mohli byť predmetom vyporiadania BSM ako spoločný majetok. K nezahrnutiu záväzku vo výške 5 700 eur voči dcéram a záväzku žalobcu vo výške 906 eur z titulu zmluvy o bezúčelovom úvere č. XXX/XXXX z 11. decembra 2013 odvolací súd uviedol, že dlh vzniknutý na základe zmluvy o úvere alebo pôžičke uzavretej jedným z manželov samostatne nie je spoločným záväzkom, ale záväzkom len toho z manželov, ktorý zmluvu uzavrel. Iba v prípade, že by tieto finančné prostriedky boli vynaložené na kúpu určitej veci, by hodnota za splnenia ostatných podmienok vyplývajúcej z ustanovenia § 143 Občianskeho zákonníka patrila do masy BSM. Konštatoval, že žalobca nepreukázal, žeby záväzok voči dcéram s ktorými uzavrel zmluvu o pôžičke na sumu 5 700 eur, ako záväzok zo zmluvy o bezúčelovom úvere č. XXX/XXXX z 11. decembra 2013 s veriteľom L.Q. K. LUBYT so sídlom Č., k zaplateniu ktorého bol zaviazaný v konaní vedenom na Okresnom súde Partizánske, sp. zn. 3C/43/2015, mali by patriť do masy BSM. Z týchto záväzkov neboli získané žiadne majetkové hodnoty týkajúce sa nadobudnutia spoločného majetku.

V súvislosti s predajom bytu na základe kúpnej zmluvy z 2. júla 2014 za kúpnu cenu 23 500 eur, uviedol, že sa jedná o platný právny úkon. V prípade platnej dispozície s bytom po zániku BSM, nemožno byť zahrnutý do masy BSM, ale len sumu 23 500 eur, ktorú strany odpredajom získali a ktorá bola po zaplatení zostatku úveru poukázaná na účet žalobcu.

Z týchto dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil v súlade s § 387 ods. 1 C. s. p.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C. s. p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p., pretože mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Namietal, že v konaní nebol dodržaný princíp rovnosti strán sporu, lebo podľa jeho názoru žalovaná bola napadnutým rozhodnutím značne zvýhodnená, hoci sa na spoločnom majetku podieľali rovnakým spôsobom. Rozhodnutia súdov nižších inštancií považoval za zmätočné a nevychádzajú z vykonaných dôkazov. Namietal, že súdy nevykonali ním navrhnutý dôkaz - zmluvu o vecnom bremene v prospech žalovanej, ktorý žiadal vykonať za účelom posúdenia hodnoty predmetu prevodu, trojizbového bytu, v čase predaja. Uviedol, že kúpna cena za predmetný byt nemohla zodpovedať skutočnej hodnote a v danej výške bola dohodnutá len z dôvodu, že žalovaná mala v byte zriadené vecné bremeno doživotného bývania a užívania. Žalobca zároveň namietal, že nie je zrejmé, z akého dôvodu odvolací súd zahrnul zostatok v sume 5 816,29 eura na vkladnej knižke č. XXXXXXXXXXX/XXXX do masy BSM a tento prikázal do vlastníctva žalovanej, keď táto vkladná knižka mala byť vlastníctvom svedkyne G. Š., čo však podľa jeho názoru nebolo preukázané. Podotkol, že nevie logicky pochopiť prečo on z titulu vyporiadania BSM neobdržal nič, ale žalovaná má právo byť užívať, ako aj ešte jej má vyplatiť 10 541,49 eura. Navrhol zrušiť rozsudky súdov nižších inštancií a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

4. Žalovaná v písomnom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že žalobca v dovolaní nešpecifikoval, ktoré konkrétne procesné práva a akým spôsobom mali byť porušené, a preto ho v celom rozsahu považovala za nedôvodné. Poukázala na to, že súd prvej inštancie vykonal v konaní rozsiahle dokazovanie listinnými dôkazmi a svedeckými výpoveďami, z ktorých jednoznačne vyplynul skutkový stav, a najmä výška

kúpnej ceny. Konštatovala, že nemala v predmetnom byte nikdy zriadené žiadne vecné bremeno, pričom žalobca svoje tvrdenia nijako nepreukázal. Navrhla dovolanie zamietnuť v celom rozsahu.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 C. s. p.) a či sú splnené podmienky podľa § 429 C. s. p., v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie nie je procesne prípustné, a preto bolo odmietnuté.

6. Podľa § 419 C. s. p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 C. s. p.

7. Podľa § 420 písm. f) C. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 431 C. s. p. dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

9. Podľa § 440 C. s. p. dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní.

10. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 26/94). Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jeho práv a záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces.

11. Do práva na spravodlivý proces sa premieta aj zásada voľného hodnotenia dôkazov, ktorá síce nie je výslovne upravená v ústavnom poriadku, ale má svoj ústavnoprávny rozmer, lebo vyplýva z princípu nezávislosti súdov a sudcov (čl. 46 ústavy). Táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Porušením práva na spravodlivý proces je nesporné aj situácia, ktorá nerešpektuje pravidlá vymedzujúce proces vyhľadávania, vykonávania a hodnotenia dôkazov, kedy v hodnotení skutkových zistení absentuje určitá časť skutočností, ktorá vyšla najavo, alebo boli kvalifikovane namietané, ale nižšie súdy ich právne nezhodnotili v celom súhrne posudzovaných skutkových okolností bez toho, aby dostatočným spôsobom odôvodnili ich irelevantnosť.

12. V preskúmanej veci z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd sa stotožnil so zisteným skutkovým stavom, ako aj právnym posúdením veci s tým, že sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie. Uvedený postup je v súlade s § 387 ods. 2 C. s. p., ktoré ustanovenie umožňuje odvolaciemu súdu použiť tzv. skrátené odôvodnenie v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožní s odôvodnením súdu prvej inštancie a napadnuté rozhodnutie

ako vecne správne potvrdí. Pod vecnou správnosťou je potrebné rozumieť správne zistenie skutkového stavu, správnu aplikáciu a interpretáciu príslušnej hmotnoprávnej normy na zistený skutkový stav a zároveň aj skutočnosť, že rozhodnutie bolo vydané v súlade s ustanoveniami procesného práva.

13. Dovolací súd pri posudzovaní dôvodnosti všeobecne namietaného porušenia procesných práv žalobcu, nezistil nedostatky v postupe súdov nižších inšancií, aby ich výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. odôvodnenie rozhodnutia zmätočné, z ktorého obsahu nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že žalobca sa s názorom odvolacieho súdu nestotožnil, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia.

14. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (napr. sp. zn. II. ÚS 4/94, sp. zn. II. ÚS 3/97, sp. zn. I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok. Ústavný súd v zmysle svojej judikatúry považuje za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (napr. sp. zn. IV. ÚS 150/03, sp. zn. I. ÚS 301/06).

15. V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj ústavného súdu platí, že judikatúra síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia; ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Ústavný súd vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03-30).

Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení strán, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť uplatneného nároku. Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každému účastníkovi konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku.

Súdy nižších inšancií správne v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov vykonané dôkazy vyhodnotili jednotlivo a ich vzájomnej súvislosti (§ 191 ods. 1 C. s. p.), ako aj náležite rozhodnutie odôvodnili v súlade s náležitosťami vyplývajúcimi z § 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 C. s. p.

16. K číselnému vyjadreniu podielu na vyrovnanie masy zaniknutého BSM na základe zásady rovnosti podielov (tzv. parity) v zmysle § 150 Občianskeho zákonníka dovolací súd dodáva, že súdy nižších inšancií správne postupovali, ak po určení vecí patriacich do masy BSM a ich rozdelení, vyčíslili celkovú hodnotu spoločne nadobudnutého majetku strán vo výške 25 917,02 eura pozostávajúcu z hodnôt, ktoré nadobudla žalovaná vo výške 2 417,02 eura a hodnoty, ktorú nadobudol žalobca v sume 23 500 eur. Na vyrovnanie podielu uložili žalobcovi povinnosť vyplatiť žalovanej 10 541,49 eura, ktorá suma predstavuje hodnotu na vyrovnanie jej zákonného podielu vo výške 12 958,51 eura po odpočítaní hodnoty získanej z rozdelenia masy BSM súdom vo výške 2 417,02 eura. Žalobca v rámci vyporiadania masy BSM taktiež nadobudol hodnotu predstavujúcu sumu 12 958,51 eura, ale tým, že kúpna cena z predaja spoločného bytu strán v sume 23 500 eur bola sčasti poukázaná vo výške 12 680,07 eura na úhradu dlhov, a v sume 10 819,93 eura na jeho účet. Žalobcovi preto bola uložená povinnosť na vyrovnanie podielov z titulu zaniknutého BSM, lebo zo spoločného majetku nadobudol viac ako predstavuje jeho zákonný podiel vo výške 12 958,51 eura.

K námietke žalobcu týkajúcej sa nevykonania dôkazu súdmi nižších inšancií a to nevyžiadanim si, ani

neposúdením kúpnej zmluvy týkajúcej sa predaja ich spoločného bytu, dovolací súd uvádza, že ju nepovažoval za relevantnú. Z obsahu spisu vyplýva, že medzi stranami nebolo sporné, že došlo k predaju spoločného bytu za kúpnu cenu vo výške 23 500 eur. Zároveň sa účastníci kúpnej zmluvy z 2. júla 2014 (č. l. 42 - 44 spisu) dohodli aj o následnej dispozícii s finančnými prostriedkami a to v článku V zmluvy. Predloženou kúpnu zmluvou z 24. júna 2014 žalobcom v dovolacom konaní nedošlo k prevodu vlastníckeho práva bytu č. XX na 2.p. bytového domu súpisné č. XXXX, vchod XX, na ulici K. F., nachádzajúci sa v k. ú. Z., kúpna zmluva nebola schválená Z. S. S., W.. S.. Bratislava. Z uvedeného teda vyplýva, že v prospech žalovanej nebolo zriadené vecné bremeno, ktorého hodnota by mala byť zohľadnená v rámci vyporiadania BSM.

17. Z týchto dôvodov dovolací súd nepovažoval uplatnený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) C. s. p. za opodstatnený, a preto dovolanie odmietol, lebo smeruje proti rozhodnutiu proti ktorému nie je dovolanie prípustné v zmysle § 447 písm. c) C. s. p.

18. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v zmysle § 453 ods. 1 veta druhá v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že v súlade so zásadou úspechu priznal žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

19. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.